

ԵՐԲ ՊԱՏՐԱՆՔԸ ԽՈՑԷ...

Երբ պատրանքը հոգիս խոցէ,
Քու յիշատակը պիտի գայ,
Հստիկանի խօսքեր հծծէ,
Կամ ինծի հետ լուռ հեկեկայ,
Երբ պատրանքը հոգիս խոցէ:

Երբոր սիրքս ամայանայ,
Քու յիշատակը պիտի գայ
Հին էջերը նորէն բանայ
Պայծառ կեանքին մեր հեռակայ,
Երբոր սիրքս ամայանայ:

Երբոր մութը իջնէ հոգւոյս՝
Քու յիշատակը պիտի գայ,
Բերէ իրեն հանանչ մը լոյս,
Որ խաւարէն ան չըտոկայ,
Երբոր մութը իջնէ հոգւոյս:

Երբ վերջին յոյսը զիս լքէ,
Քու յիշատակը պիտի գայ
Եւ քնեօրէն հոգիս զըրկէ
Մահուան սարսափն որ ան չըզգայ,
Երբ վերջին յոյսը զիս լքէ:

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ

Օգոստոս 1949
Լոնսոն

